

כי יש לנו / שרי וינר

"איזה יום עבר עלי!" יוכבד טורקת את הדלת אחריה. "נורא!"
היא מעיפה את התיק לסוף הבית בתנועות עצבניות, ומחפשת זוג אוזניים לשפוך בפניו את מר גורלה, אודות היום המסכן שעבר עליה עד כה. סיבוב קצר מבהיר לה, שגם חציו השני של היום עתיד להיות כזה.

אף אחד אינו בבית. היא פונה לקיר המרכזי בסלון. "למה?" המטבח מקדם אותה באפס ריחות של ארוחת צהרים. "אוף!" חושך ממלא את ליבה בגוונים קודרים, העולם היפה מקיף את כולם. חוץ ממנה.

בנייד של אמא אין מענה, כמובן. היא לא חשבה שיהיה אחרת.

לאבא היא אינה מנסה, ולמזכירות בית הספר - מיותר ממש. וכי מה תבקש? לשחרר את אלישבע ומלכי מבית הספר? באיזו סיבה? מפני שאחותן הגדולה אינה אוהבת את הבית על ארבע קירותיו שמם כל כך?

למה הכל מעצבן אותה כל הזמן. אין לה כוח להקשיב בשיעורים, אין מורה אחת בכל הסמינר שאהובה עליה, וכמה צפוי שזה הדדי. לכולן יש חברות וחבורות, ולה? הבת הכי מסכנה בכיתה משגרת לעברה חיוכים אומללים בהפסקות. אין לה למי להתקשר בדיכאון הזה. אף אחד לא יענה

לה.

קרני השמש שחדרו מבעד לחלון לא הצליחו להאיר ולו חלק קטן בליבה. הן רק סנוורו את עיניה ומילאו אותן בדמעות של רחמים עצמיים. זהו, היא סיכמה לעצמה, אין זה כי אם מזל רע רודף אחריה לכל מקום אליו היא הולכת, ותמשיך ללכת.

כזאת היא יוכבד, פסימית אמיתית רואה שחורות בכל הזדמנות. בטוחה שנפלה בצד הלא נכון של החיים. לא לכולם החיים מאירים פנים, היא מעודדת את עצמה. עליה להשלים עם העניין, ובדחיפות.

דמות לא מוכרת נעמדת בפתח הכיתה, חיוך רחב על פניה הצעירות.

מהם המבטים האלו שהיא שולחת לעבריי? זהו. אני כבר לא מוצאת חן בעיניה. בטח 'סימנה' אותי. ראתה את השוונצים ליד העיניים. יוכבד אפילו אינה נאנחת.

"בוקר אור!" פוסעת הצעירה פנימה. "אני אהיה היום במקום המורה רחלי". קריצות של אושר עוברות בין הבנות. אף אחת אינה אוהבת את שיעור תחביר, אבל יוכבד בטוחה שהיא אוהבת אותו עוד פחות מכולן. טוב, אין שיעור שהיא

בוחנות אותה. "רק רוצה שתחשבי טוב טוב".
והיא חושבת. מתעלמת מהקולות שעולים בתוכה
וטוענים שחבל על המאמץ.

היא קמה היום בבוקר. כרגיל מאוחר, אבל היא
קמה! לכתוב את זה?
היא התלבשה בחולצה אממ מגוהצת. מי גיהץ
עבורה? אמא. לנחמה מהטור ליד למשל, אין אמא
שתגהץ לה...

הגילוי הזה מדהים ומבלבל אותה. מטלטל את
העולם היציב שבנתה לעצמה, והיה לתירוץ הטוב
ביותר לכישלונות הרבים שאפפו אותה.
עולם שבו היא המסכנה היחידה, קרבן למציאות,
ולכן אין צורך להשקיע בו, להתאמץ.
"תודה" הצעירות חוזרת למקומה שעל יד
הקתדרה. כי יש לנו הרבה על מה.

מחבבת במיוחד בסמינר הזה. גם השיעור הזה
יהיה עלוב מן הסתם. מה הצעירות הזו יכולה
לחדש לנו?

"מילה אחת שמשנה חיים", היא פותחת בקול
מתוק. יוכבד שומעת בו התחנפות. "אם רק נתרגל
לומר אותה ולחפש סיבות בשבילה, הכל ייראה
אחרת. ותאמינו לי", היא ממשיכה, "שזה לא
קשה בכלל..."

יוכבד לא התכוונה להקשיב, אך הפתיחה הייתה
מסקרנת. היא תחכה לשמוע מהי המילה, ותמשיך
בעיסוקיה הרבים.
אחרונות הבנות משתתקות כשהיא מבקשת
להוציא דפים ועטים.

ליוכבד הכל מונח על השולחן מלכתחילה.
"רשומנה בבקשה חמישה דברים טובים שקרו
לכן הבוקר. כמו", היא מדגימה, "שהספקתן את
האוטובוס ולא עליתן עליו קצרות נשימה". החיוך
שלה קטן.

מה היא מחייכת כל הזמן? ומה זו הבקשה
המסובכת שהיא מנחיתה בלי התראה. דברים
טובים? היא קמה מאוחר ושכחה את האוכל בבית
1.1...

מוטב להכין רשימה הפוכה.
אבל המורה מבקשת, ומסתובבת ביניהן. אינה
מוותרת לאף אחת. בשולחן שלה היא נעצרת.
רואה את הדף שלה חרוט בקשקושים בעט שחור.
"אפילו לא דבר אחד?" הקול שלה לוחש, מבהיל
אותה לרגע. "זה לא הגיוני". יוכבד רוצה לספר
על הבוקר המזעזע. אבל חושבת פתאום כמה
מזעזעת החשיבה שלה, לא הגיונית.
"אני לא מעוניינת להתערב", עיניה של המורה